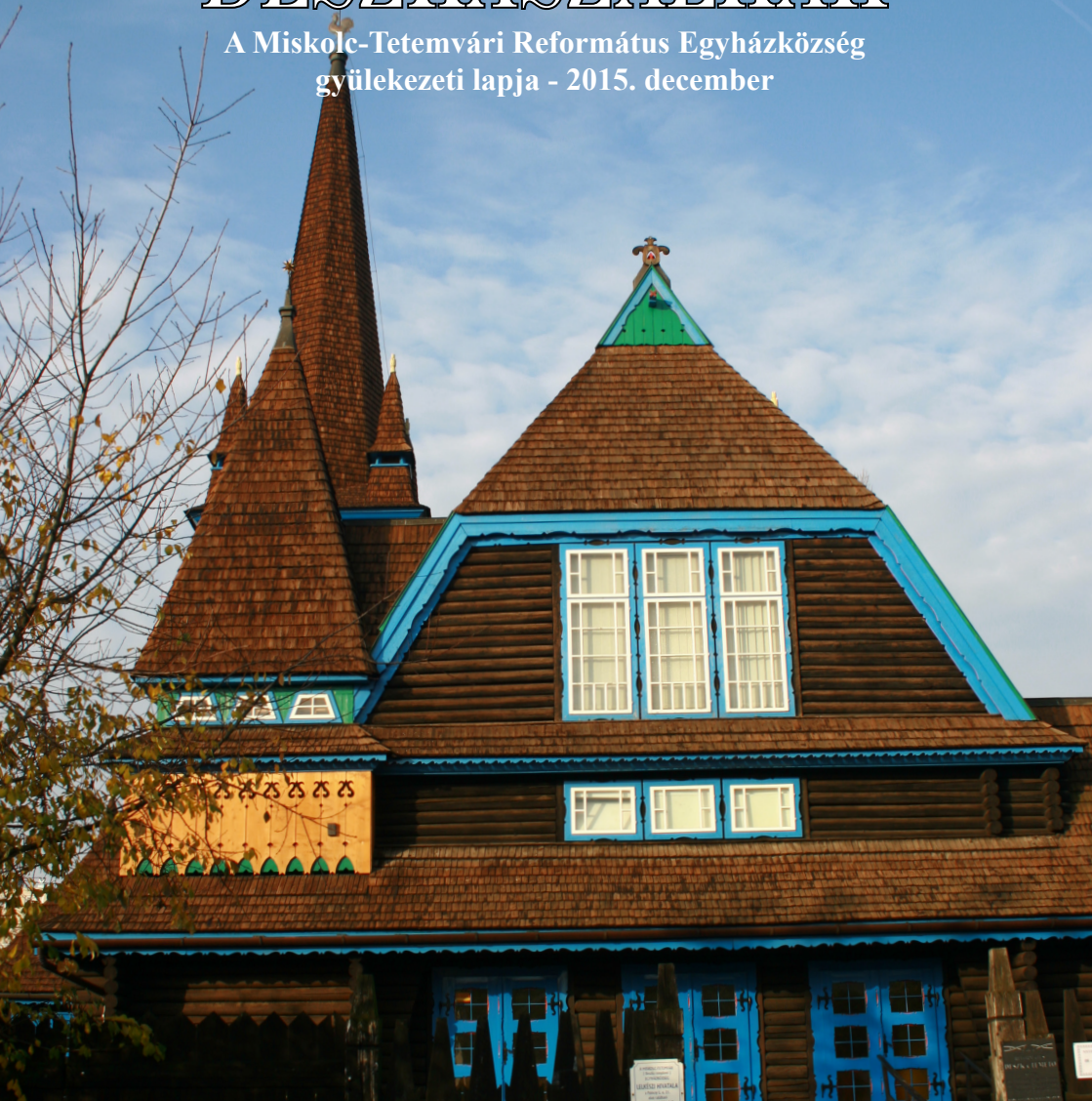

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2015. december

Cikkeket, beszámolókat a reffetemvar@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu ,tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, szerda, péntek 9-12 óra, kedd 13-16 óra, csütörtök 15-18 óra

Gyermekké lenni

„Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”

(Jn 1, 9-14)

November 14-én, szombaton egy meglehetősen sűrű nap elé néztem. Dél-előtt még egy presbiteri konferenciára is el kellett volna mennem, de tudtam, hogy az már a többi gyülekezeti szolgálat kárára lett volna, nem tudtam volna ráhangolódni, rákészülni egy folyamatos rohanás közepette. Ezért a reggel nyugodtan, szépen indult. Én mentem ki leghamarabb a konyhába, feltettem a teavizet és közben bekapcsoltam a rádiót. Valami merényletről, robbantásokról beszéltek. Gondolkodtam közben, vajon milyen merényletnek van az évfordulója. Fel sem vetődött bennem annak a gondolata, hogy még előző este haltak meg több mint százan. A mi reggelünk nyugodtan indult. Majd néhány perc múlva lett világossá, előző esti dologról van szó. Akkorra teljes volt a lét-

szám a konyhában. Feleségemnek csak annyit mondtam, hogy amit a rádióban hall, tegnap este történt. Ő is teljesen megdöbben.

Akaratlanul is azonnal arra gondol az ember, hogy velünk is megtörténhet. Persze – mondják – kicsi rá az esély, de mégis. Rögtön sok-sok gondolat végigszáguld az ember fejében.

És akkor ránézek a kislányomra, aki kedvenc Thomas mozdonyával játszik, tologatja a konyhaasztalon. A félelemnek, aggodalomnak semmi nyoma az arcán. Persze nem is érti, miről van szó, de nem is tartozik rá. Semmi köze nincs ehhez. Nem tudna rajta változtatni, hiszen pici, tehetetlen gyermek. De nem is kell neki ezzel törődnie, hiszen vannak szülei, akik gondot viselnek rá. Ez nem az ő gondja, hanem a miénk. Nem kérdés, van-e mit enni, tud-e fürödni este, lesz-e ruha, amit felvegyen, stb. Ezek nem az ő dolgai. Az ő kérdése az, mit játszunk ma, kell-e oviba menni stb. – Hiszen ő csak egy gyermek...

Isten az Ő Fiát, Jézus Krisztust ugyanígy gyermekként, csecsemőként küldte el ebbe a világba. Rá kellett bíznia magát az emberekre. De mindenki, aki Őt, Krisztust valaha is befogadta, befogadja az életébe, a szívébe, maga is gyermek lehet: Isten gyermeke. Rá lehet bízni az élet igazán nagy kérdéseit a mennyei Atyára, Aki a bűnös embert nem elpusztítani akarja, hanem megváltani.

Olyan jó látni a gyermekek arcán a karcsonyi örömet: az ajándék, a szünet,

a szabadság, a szeretet örömét. Lehet, hogy nem is tudják pontosan, egészen mélyen, hogy mit ünneplünk karácsonykor: nem tudják talán olyan szabatosan, pontosan megfogalmazni Krisztus születésének célját, mint mi, felnőttek. De azt tudják, hogy ez az önfeledt öröm, boldogság ideje.

Sokszor mi, felnőttek talán kicsit irigyeljük is őket. – Édesapám mondta egyszer (amikor serdülőkoromban éppen már nem éreztem magam gyereknek és zavart, hogy nem felnőttként kezelnek aztán az is, ha felnőtt viselkedést, erőfeszítést vártak el, mint általában a kamaszok): majd lesz idő, amikor azt fogod mondani: bárcsak egy kicsit még gyerek lehetnék. – Akkor el nem bírtam képzelni, hogy igaza lesz. Ma már azonban néha tényleg jó lenne egy kicsit felelősség nélkül lenni, kikapcsolni, amikor elfáradok.

A karácsony azt üzeni, hogy lehetek, lehetünk gyermekek. Mégpedig Isten gyermekei, akik befogadjuk Krisztust, Isten legnagyobb ajándékát. Sokan nem fogadják be Őt, mert úgy érzik, elvész az életük, kicsúszik a kezükből az irányítás, nem lesznek a maguk urai. De akik befogadják Krisztust az életük-

be, éppen azt tapasztalják meg, hogy bár továbbra is vannak terhek, gondok, bajok, de van mennyei Atyánk, Akire mindent rábízhatunk.

Így láthatjuk meg a karácsonykor született kis csecsemőben azt a Krisztust, Aki telve van kegyelemmel és igazsággal. Az Ő világra jövele hozta el számunkra Isten tökéletes kegyelmét, és Isten Őt tette számunkra igazsággá. Ezért dicsőítjük Őt. Mert Krisztus által Isten gyermekei lehetünk, és e földi és az örök életünket is Rá bízhatjuk mint mennyei Atyánkra. Ezen a karácsonyon legyünk igazán gyermekek, és örvendezzünk ez értünk született Krisztusban, mert Általa mindent Atyánkra bízva szabadon élhetünk, ünnepelhetünk.

„E mai nap egy kis gyermek Szűztől született tinektek, A gyermek szép és oly ékes, Vigasságra kellemetes. Már lehozta az életet, Mely Istennél volt készített, Hogy ti is véle éljeteek, Boldogságban örvendjeteek.” (316. ének 3-4 vers)

*Almási Ferenc
vezető lelkipásztor*

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE**Várákozás az óvodában**

Felelős és egyben áldásokat rejtő feladatot vállalt magára gyülekezetünk, mikor a Szent László utcai óvodát átvette. Hiszen a szülőkkel osztozni gyermekeik nevelésében, szerepet vállalni életük egyik nagy változásában csakis elhivatottan és odaszántan lehet. Ez az odaszántás kell, hogy jellemezze nemcsak a nevelőket, hanem a háttérben álló fenntartó gyülekezetet is.

Rövid beszámolómnak a várákozás címet adtam, hiszen az elmúlt pár hónap mindegyikében szerepet kapott a várákozás valamilyen formában. A szeptemberi tanévkezdésben ez elsősorban a szülők és az otthon utáni sírásban, vágyakozásban fejeződött ki. A visszazokó és a beszoktatás keserveivel küzdő gyermekeknek nem is egyszerű feladata volt beilleszkedni az új rendbe, megtalálni a helyüket az óvodai környezetben. De a ritkuló sírások és a lelkes, magabiztossá váló tekintetek azt tükrözték, hogy mindenki jó irányba halad, érzi a biztonságot, a szerető támogatást.

Ezt a légkört megteremtve lehetett munkához látni a következő hónapban. A délelőtti foglalkozásokat idén is több délutáni szakkör választásával egészíthetik ki a szülők gyermekeik érdeklődése szerint. Sakkoktatás, angol foglalkozás, zeneovi, néptánc, kreatív műhely, gyermektorna színesíti az ovisaink mindennapjait. Az idei tanév nagy változása, hogy a hitoktatás már nem fakulta-

tív, hanem minden csoportban heti egy órában vannak alkalmaink, amelyeken a gyerekekkel életkoruknak megfelelő módon tanulunk bibliai történeteket, énekelünk, imádkozunk és egyszerű munkáltatással zárjuk az órákat. Öröm számunkra, hogy a gyerekeknek természetessé vált, hogy áhitattal kezdődnek a napjaik, s várják azt is, mikor jön el a hittan napja. A szülők otthoni támogatása és példája révén így lesz az is természetes számukra, hogy Isten mindig velük van, gondoskodik róluk, s bármikor fordulhatnak Hozzá.

Eseménydússá az óvodában leginkább november végén és december első hetében vált az élet. Várni a Mikulást, majd a karácsony közeledését! – az izgatottság kézzel fogható, az ünnepekhez kapcsolódó programok sora pedig gazdag és örömteli. Mikulásvonat, bábszínház látogatás, készülődés versekkel, énekekkel, ünnepi műsorral, majd a Mikulás látogatása – a zsongás ilyenkor nehezen fékezhető. A december 6-án tartott jótékonyági koncerten a gyülekezetünk maga is tapasztalhatta a gyerekek lelkesedését és báját.

A már hagyománnyá vált karácsonyi játszóházban a szülők és a gyerekek együtt készülhettek az ünnepre, hangozóhadtak rá énekléssel, igei üzenettel és kézműves foglalkozással karácsony örömhírére. Egyszerűségében jelentős ez az alkalom, mert segít az ünnep előtti hajrában egy kicsit megállni, tartalmasan együtt lenni a szülőnek gyermeké-

vel, és az ünnep lényegére figyelve feltöltődni.

Kedves érdeklődő gyülekezeti tag! Advent második hetében járunk, mikor ezt a beszámolót írom, naponta látva, milyen az, mikor egy gyermeket betölt a várakozás lelkesedése vagy éppen türelmetlensége, az előkészületek csodálata és a befogadásra kész nyitottság. Csupa olyan jellemvonás, mely a mi adventünket, Megváltó Jézusunk őszinte várását is kellene, hogy jellemezze, s nemcsak így december végén. Tanuljunk meg együtt gyermeki hittel élni, csodálni és várni!

*Almásiné Tar Gabriella
lelkipásztor*

Beszámoló a Jókai iskola életéről 2015. szeptember-december

Az Úr Jézus iránti hálával kezdtük a 2015-16-os tanévet, hiszen a nyár folyamán Tőle kaptunk testi-lelki felüdülést szolgálatunk, munkánk folytatásához. Ezt könnyítette meg, hogy az évet egy főként kívül, de sok tekintetben belül is megújult épületben kezdhettük.

Az őszi folyamán megemlékeztünk nemzeti ünnepeinkről, október 6-ról, illetve október 23-ról, majd a szünet után a Reformáció napját is megünnepeltük a Deszkateplomban, ahol az elsősök is fogadalmat tettek. Ebben a tanévben is folytattuk azt a gyakorlatot, hogy minden hónap utolsó vasárnapján egy-egy jókais évfolyam diákjai szolgálnak a két délelőtti istentiszteleten, valamint a havonta megrendezendő családi istentisz-

teletekbe is bevonjuk iskolánk diákjait és családtagjaikat.

A szülőkkel is igyekeztük szorosabbra fűzni a kapcsolatot a Márton-napi szülő-tanár találkozó keretében. Sokszínű programjaink között szerepelt még: a Matanda-bemutató, az őszi Suli-kóstoló, valamint nyílt nap. Tanulóink által elért szép versenyeredményeikről iskolánk honlapján tájékozódhatnak az érdeklődők. Immár hagyománnyá vált nálunk az angolos kollégák által megszervezett Hálaadás délután, amelyre idén november 19-én került sor.

Az osztálymikulások programjait pedig az Adventre és Karácsonyra való készülődés követi. Ebben segít a németes tea-délután is, amely szintén hagyománnyá vált iskolánkban az ünnepet megelőző időszakban. Mindeközben nem feledkeztünk el a Kárpát-medencei református iskoláknak szánt karácsonyi gyűjtésről sem. Az ünnepi műsor időpontja december 18., amelyet követően lesz lehetőségünk, szeretneink körében testileg-lelkileg felüldülni az Úr Jézus első adventjére emlékezve, és visszajövetelére várva.

Az Ő gazdag áldását kérjük gyülekeztünk minden tagjára a Megváltó születésnapja alkalmából, a Jókai iskola és óvoda egész közösségének nevében, ebben az új tanévben!

*Kiss Gyula
iskolalelkész*

Missziói tanulmányi kirándulás (2015. november 22.)

*„Egy lélekért se érjen vádja téged,
Hogy temiattad nem látta meg Őt.”*

(397. dicséret)

Aki valóban megtapasztalta a megváltás csodáját, új életet nyert, átélte, hogy mit is jelent az, amit Pál apostol érzett akkor, amikor az egykor sikeres Saulból megvert, börtönben sínylődő, nyomorult emberi állapotú, de végtelenül boldog Pál apostollá vált. Azt nyilatkozta eredményes életéről, hogy:

„De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” (Fil 3:7-8)

Az az ember, aki ekképpen gondolkodik, az valóban komolyan tudja venni Jézusnak a missziói parancsát, és annak fontosságát, miszerint: *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:19-20)*

Ezeknek a gondolatoknak a jegyében indult el a presbiterek egy része, hogy tapasztalatot szerezzen egy olyan gyülekezet működésével kapcsolatban, ahol a

missziói parancsot nem csak komolyan veszik, de eredménnyel gyakorolják is. Debrecenben, a Nagyerdei Gyülekezetben találta csapatunkat a vasárnap reggel. A másfél- két órás buszozás után nagytisztelutú Püski Lajos és nagytisztelutú kedves felesége, Püskiné Szécsi Judit fogadott minket a templom előtereként, „előszobájaként” szolgáló „átrium”-ban. Az első benyomások között, a kedves fogadtatáson túl a természetesség, a tágas és világos tér, a sok fiatal arc volt, ami megragadott.

Rövid bemutatkozás után nt Püski Lajos beszélt a rá bízott gyülekezetről és annak közelmúltbeli történetéről.

Kiragadok néhány fontos gondolatot nt Püski Lajos írásából, a missziói lelkület tükréeként. Azok a testvérek, akiket komolyan érdekel az, hogy hogyan lehet XXI. századi keresztyén gyülekezeti tagként Jézus missziói parancsának eleget tenni, ajánlom figyelmébe a következő web címet: <http://www.refnagyerdo.hu/tortenetunk.php>

„A 70-es évek elején, a diktatúra erős politikai nyomására az Egyetemi templom adásvételi vagy csereszerződés nélkül állami kézre került. Az eljárás ellen tiltakozó gyülekezet lelkészét, Éliás Józsefet az akkori hatalom kényszernyugdíjaztatta. Utódjára, dr. Kormos Lászlóra várt az a nem könnyű feladat, hogy az 1975. október 31-én felszentelt, eredetileg 280 személyes Bolyai utcai templomban – mely csak 25%-a az Egyetemi templomnak – kialakítsa a gyülekezet új

életrendjét.

A Nagyerdei Gyülekezet 1980-ban organát, majd rendszerváltáshoz közeledve a fokozatosan gyarapodó közösség 1985-ben gyülekezeti termet épített. A templomba pedig mintegy 100 pótszéket helyeztek el.

Magyarország második legnagyobb városa, a 200 000 lakosú Debrecen lakóinak fele az elmúlt 60 évben költözött be a városba. A falusi, vidéki, civil és egyházi kapcsolatok és tradíciók nagy része ezért megszakadt. Közben egyházközségünk területének 30%-át szanálták, és a kényeszerű költözések miatt újra nagyon sok gyökértelen ember lett. A fiatal szülők közel 75%-a nem járt hittanra, nem konfirmált. Sőt már a nagyszülők közel fele sem kapott vallásos neveltetést. ”

A hitvalló fiatal lelkész házaspár a „rendszerváltás” kezdetén, határozott missziói tudattal vette át a gyülekezet pásztorolását. Nem voltak könnyű helyzetben annak ellenére, hogy elődjük, Dr. Kormos László vezető lelkész a gyülekezetet megtartva, élő hitű tagokkal adta át utódjainak. A mai, nagy gyülekezet az elmúlt 25 év tudatos, áldozatos, gyülekezetépítő munkájának köszönhető, Isten áldása mellett.

Vannak módszerek, amelyekkel rövid idő alatt lehet nagy gyülekezeteket létrehozni. Trendi, divatosan populáris alkalmakat kell tartani, ami vonzza a lelki élményekre kiéhezett embereket. Ezek azonban olyanok, mint a hirtelen növénynek indult kamasz, nincs erős tartása, a tagok nem állnak egymással harmóniában és hamar összecuklik. Az erős

gyülekezetben az egyének közösséggé formálódnak, mindenkinek megvannak a kötődései. Ilyen rendszereket a sok közös munkával és közös élményekkel - mind fizikai, mind lelki – lehet építeni. Nem szabad azonban soha szem elől téveszteni azt, hogy ezek nem öncélú törekvések, hanem lélekmentő szolgálatok.

A nagyerdei gyülekezetben nagyon nagy hangsúlyt kap a vasárnapi istentisztelet mellett a hétköznapi, úgynevezett „kiscsoportos” foglalkozás. Ez az a „két láb” amelyen stabilan áll a nagy létszámú lelki közösség. A kiscsoportos foglalkozásokat nem feltétlenül vezeti, vagy indítja be a lelkész. Önszerveződő rendszerről van szó. A lelkészek és a gyülekezet vezetőinek legfontosabb feladata, hogy a lelki iránymutatást megadják, kijelöljék azt az irányt, amelyikbe a csoportoknak be kell tagozódnuk, nehogy tévtanítások, vagy elhajlások, esetleg egészségtelen versengések üssék fel a fejüket. Ezen túl ők alakítják ki a hosszú távú missziói célkitűzéseket, amit aztán a kisebb közösségek bontanak le napi feladatokká. A kiscsoportok nagyon jó lehetőséget adnak arra, hogy a személyes ismeretség elmélyüljön a tagok között. Nem könnyű egy vasárnapi istentiszteleten úgy hirdetni az Igét, hogy mindenki kapjon valamit. Az alkalmak kiegészítik a vasárnapi istentiszteleteket. Mindkettőnek vannak előnyei és hátrányai a másikkal szemben. Az istentiszteleten nincs lehetőség mély lelki megnyilatkozásokra, bűnvallásra, egymáshoz fordulásra, komoly beszél-

getésekre. A nagy „transzcendentális” élményt ugyanakkor a vasárnapi gyülekezeti alkalom adja. Gondoljunk csak egy-egy vasárnapi igehirdetésre, amikor „úgy igazán szíven talál” bennünket az igehirdető mondanivalója, vagy a közös imádság erejéer. Erősíti továbbá a közösségi tudatot, hogy „lám milyen sokan vagyunk” a templomban.

A kiscsoportos foglalkozások sok esetben házi bibliaórákként indulnak. Ez egy szimpátia alapján szerveződő közösség. Akad 4-5 számomra rokonszenves testvér, akivel úgy gondolom, jó lenne a templom előtti 5 percnél többet beszélgetni, ezért meghívom őket a lakásomra beszélgetni, esetleg egy szerény uzsonnára. Ha pedig már együtt vagyunk, miért nem beszélgethetünk a Megváltónkról, megtérésünkről, napi örömeinkről, nehézségeinkről akár az Ige mellett, annak fényénél. Ezután ez a közösség, ha él, betagozódik a gyülekezeti életbe, kibővíülhet, csatlakozhat másikhöz. Ha pedig nem, akkor elsorvad, vagy átadja a helyét egy másinak.

Vannak ezek mellett olyan szerveződések, amelyek hasonló élethelyzetben lévő embereket gyűjtenek egy közösségbe. Nem ismeretlen ezek a számunkra sem, ha gondolunk az ifi órákra, a Baba-mama körre stb. Ott vannak egészen érdekesek is, mint a nyugdíjas kör, vagy a fiatal házások köre. Nyilván a különböző körök között lehetnek átfedések is. A legrosszabb az, amikor valaki nem kiscsoportos körbe, hanem körbe-körbe jár. Ez ugyanis nem vezet sehova.

Nagyon jó feltételeket biztosít ezeknek

az összejöveteleknek a templomhoz kapcsolódó gyülekezeti ház, ahol sok kicsi, vagy nagyobb terem, konyha, mellékhelyiség áll a résztvevők szolgálatában.

Fontos szólni arról is, hogy a gyülekezeti munka hogyan oszlik meg. Kevés fizetett munkatársa van a lelkészeknek. Pontosabban egy fő könyvelő, ha jól emlékszem fél állásban végzi a gyülekezet pénzügyi elszámolásait. A gyülekezeti alkalmak zökkenőmentes lefolytatása, elmondás szerint 140-150 fő rendszeres és aktív szolgálatát feltételezi.

A templom és a gyülekezeti ház körüli gondnoki feladatok egy részét a helyben lakó lelkész végzi. A nagyobb munkákra mindig szerveződnek csapatok. Ennek metodikája a következőképpen alakult ki: A gyülekezet vezetése összegyűjti a jelentkező feladatokat. Ez egy folyamatos tevékenység, hiszen mindig adódnak újabb és újabb tennivalók, igények, szükségletek. Ezeket a feladatokat úgy delegálják, hogy a gyülekezet honlapján van egy belső, zárt fórum, ahol a megnevezett feladatra lehet jelentkezni. Akár egyénileg, akár társaságban. A kiosztott feladatokat szolgálatnak tekintik, ennek megfelelő komolysággal végzik. A közösen végzett munka, közösség építő tere a gyülekezetnek. Az elvégzett szolgálatról minden esetben számot kell adni. Fontos szempontnak tartják a szolgálat szervezése kapcsán, hogy az egyház ne szolgáltató, hanem szolgáló legyen. Értik ezalatt, hogy a térítés fejében végzett munka legtöbbször magával hozza mindazt a kellemetlenséget, amit

a nem szív szerint, nem hálából, hanem egyfajta kényszerből végzett tevékenység.

Püski Lajos nagytiszteletű úr szövege még néhány, történelmileg érdekes összefüggésről a misszió kapcsán. Történetesen arról, hogy Krisztus után 380-ban Nagy Theodóziusz császár a Római Birodalom minden alattvalója számára kötelezővé tette a náicei hitvallást, vagyis a kereszténység „államvallás” lett. Ez a helyzet fennmaradt Magyarországon a XIX. század végéig. A kötelező kereszténység sok megkérdőjelezhető hatása között volt egy építészeti jellegű is. Mégpedig az, hogy a missziói tevékenység a korábbihoz képest, mondhatjuk, „megváltozott”. A gyülekezeti helyek funkcionális kialakítása is magán hordozta ennek a változásnak a jegyeit. Nem volt tovább szükség arra, hogy a „bűnös” embert megnyerjék a hitnek, ezért olyan templomok épültek, ame-

lyek megfeleltek a korszak követelményeinek. Egybefüggő hatalmas tér, ahová sok ember befért. Itt zajlott minden szakrális tevékenység, keresztelő, házasságkötés, istentisztelet stb. Volt templomtorny is, aminek igazán sok köze a hithez nincs. Segítette a tájékozódást, megfigyelő állásnak is kiváló volt, árvíz, tűzvész

esetén, vagy ellenség közeledtekor meghúzták a benne lakó harangot, már amikor nem a templomba hívták, vagy az időt jelezte. Aztán, ha új templomot építettek, a fő szempont az volt, hogy

legyen olyan, mint a szomszéd falué, csak 2 méterrel magasabb toronnyal. A valóság azonban az, hogy az ószövetségi templom és az újszövetségi kezdeti templomok hasonlóak voltak. Volt egy külső rész, ami a „pogányok udvara”, egyfajta előszoba. Ide bárki bemehet, az egyén sem érzi azt, hogy valami szent helyen van, ahol kellemetlenül feszeng, nehogy valami otrombát, vagy bántót cselekedjen. Ha beljebb megyünk, a következő helyiség már a hitéhez közelebb, keresztelő helyiség, vagy a hívek számára fenntartott csarnok. Legfeljebb van a szentély, vagy az oltár. Ide már a papok is csak megtisztulva és felkészülve léphetnek be. Valami ilyen kellene, hogy legyen a missziói funkciójú gyülekezeti épület. A templomtól, a papoktól, vagy az egyháztól idegenkedő ember is hajlandó bemenni úgynevezett „semleges” területre, ahol nem érik váratlan, ismeretlen hatások.

Ezt a célt szolgálja a nagyerdei „Átri-

um”. Ez a helyiség egyfajta templomi, vagy hitbéli előszoba. Le lehet ülni, beszélgetni lehet, ki lehet állítani dolgokat, be lehet mutatni a gyülekezet életét, például fényképekkel, tablókkal. Emel-

lett innen nyílnak a gyülekezeti termek, konyha, mellékhelyiségek. Praktikusak ezek a funkcionális terek, melyek segítenek az egyháztól idegenkedő emberek gyülekezeti bevezetésében is. Számomra nagyon tetszetős volt az a példa, hogy a közösségbe olyan módon is hívnak kívülálló embereket, hogy például: „gyere el délután focizni!”. Nincs szó vallásról, egyházzal, templomról, hiszen ezekkel a szavakkal, valljuk be, sok embert el tudunk riasztani a Krisztus közösségtől. Aztán mikor valamilyen kontaktus kialakul a játék, vagy egyéb elfoglaltság alatt, akkor elő lehet állni óvatosan az élet kérdéseivel is. A tapasztalat az, hogy ezek a meghívottak arra jutnak, hogy „nem is olyan szörnyűek ezek a reformátusok, egészen normálisnak tűnek”. Legtöbbször kialakul egyfajta érdeklődés ilyenkor a hit, a megváltás iránt is. Ez is egy kiváló missziói módszer, és működik. Természetesen a gyülekezet kifelé fordulását meg kell, hogy előzze a nagyon komoly lelki növekedés és megerősödés. Nem hiteles emberek társasága nem alkalmas a missziói feladatok ellátására.

Bizakodva álltunk föl a beszélgetést követően, hogy tapasztalatszerző kirándulásunk nem volt hiábavaló. Reméljük lesz sok olyan megvalósítható ötlet, amelyre kérhetjük Isten áldását. Hiábavaló azonban minden missziói igyekezetünk, ha a Szentlélek nem vezeti a lépteinket. Ezért kérjük a testvérek imádságait.

Napunk végét bearanyozta a Fehér Norbert egykori lelkipásztorunkkal történt

találkozás mellett, a csuromvizésre ázást követő multikulturális estebéd, a helyi plázában. Jól estek a Mc Donald's, a Fald fel Amerikát és a kínai büfé házi-as, „anyukám főztjére” emlékeztető, jó pénzért mért falatkái.

Guba Péter

Új ifi indult a gyülekezetben!

Az EGYIK ifiben régóta megfogalmazódott, hogy az új generációk bevonása az évek során sajnos elmaradt nálunk. Azt gondolom, hogy optimális esetben folyamatosnak kellene lennie annak, ahogyan új emberek csatlakoznak a közösséghez és átveszik a „kiöregedett” ifisek helyét. A homályos elképzelésből Almási Ferenc nagytiszteletű úr kezdeményezésére a nyár folyamán konkrét elhatározás lett: még idén új ifjúsági csoportot fogunk indítani, ahová tizenéveseket, konfirmandusokat fogunk hívni. A felkészülésre, ráhangolódásra kiváló lehetőséget készített az Úr a nyári konfirmandus tábor alkalmával, ahol az EGYIK ifi több tagja szolgált - erről, és az ott nyert áldásokról az előző számban beszámoltunk.

Az elhatározás novemberben jutott el a megvalósulásig, amikor kiosztottuk az első meghívókat tavalyi és idei konfirmandusok között. A hónap 14. napján tartottuk első alkalmunkat, ahol mint „kicsiny kezdet” 7 gyermek jelent meg a szolgálat terhére felvevő három nagy ifis és a lelkész úr mellett. A lehetőségek és az igények kezdeti felmérése

nyomán úgy döntöttünk, hogy két hetente gyűlünk össze. Az alkalom elején egy rövid játékot játszunk, éneklünk, ezután pedig az ige alapján egy adott témáról beszélgetünk. Végül, még játszunk, éneklünk egy kicsit, amíg mindenkit el nem visznek a szülei. Az első alkalom a kapcsolatokról fognak szólni: kapcsolat a szülőkkel, barátokkal, önmagunkkal, és Istennel. Jó volt megtapasztalni Isten vezetését abban is, ahogyan ezt a témaválasztást többünkben is egymástól függetlenül kimunkálta a felkészülés során. Az első alkalomokat Almási Ferenc tartja, de terveink szerint nyárig fokozatosan átveszik tőle a nagy ifisek, hiszen ahogyan Püski Lajos előadásából is hallhattuk: a gyülekezet fejlődése nagyon korlátozott, ha minden szolgálatot a lelkészeinktől várunk.

Őszintén szeretném, hogy az új ifi legalább akkora, de inkább sokkal nagyobb áldás legyen majd sok gyermek és leendő ifjú életében, mint amekkora áldást az EGYIK ifi számomra jelentett. Tudjuk, hogy „a világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését”, tehát elsősorban nem az a feladatunk, hogy jól szórakozzunk (bár az sem megvetendő), hanem hogy hitelesen felmutassuk Krisztust, aki a mi életünket megváltoztatta. Meggyőződésem, hogy az evangélium ma is éppen olyan nagy erejű, mint amilyen az első századokban volt. De talán korai még a szép jövőről ábrándozni, hiszen csak pár apró lépés van mögöttünk. Haladjunk szépen lépésről lépésre az ige mécs-világánál.

És végül a legfontosabb: Lehet ám jön-

ni, és hívogatni tiniket! A következő alkalom helye és ideje hirdetve van az istentiszteleteken, és a honlapon is megtalálható. Nem kell félni, itt még mindenki új, még neve sincs az ifinek. Akkor sem haragszunk meg, ha valaki eljön, megnézi, de úgy dönt, hogy ő nem akar járni. Gyertek, tegyük együtt az új ifit egy jó közösséggé!

Pém Imre és Kondrács Márk

Levél Magdi nénitől

Kedves Testvéreim!

Nagy megtiszteltetés ért az egyházunk részéről. A Zsinat megszavazta, hogy a 15 éves szolgálatomért megkapjam a Dr. Kiss Ferenc Díjat. Nagyon jól esett ez az elismerés, de én egyedül az Istennek szolgálom és neki adok dicsőséget, áldom Őt, hogy ehhez ad erőt, tovább is az Úr Jézust szolgálom.

Mindenkinek adott az Úr talentumot, azzal kell szolgálnia. Rám az Úr a betegeteket és az időseket bízta, őt idős otthonban látogatom a rászorulókat, ott teszek bizonyosságot. Aki másokat felüdít, maga is felüdül. Jézus mondta, ha valaki a legkisebbnek egy pohár vizet ad, nekem adja. Jézus is a szegényeket és a betegeteket gyógyította, mert Ő az áldott orvos. Jézus mondta, hogy a betegeknek van szükségük orvosra nem az egészségeseknek.

2000-ben születtem újjá az Ézsiás 43:1 alapján: „Ne félj, mert megváltottalak neveden hívtalak enyém vagy!” Azóta az Ő gyermeke vagyok. Nagy örömöm, hogy a családom is elfogadta az Úr Jé-

zus Krisztust személyes Megváltójának. Hiszem, hogy nem csak egyes alkalmakkor kell templomba járni, hisz minden nap megéhezünk, nem csak a testet kell táplálni, hanem a lelket is. Cselekedni az Isten akaratát, nem csak kérni, hanem áldani és dicsőíteni azért, amit eddig megadott. Minden reggel a korai órákban olvasom a Bibliát és imádkozom mindenért és mindenkiért. Mindenkinek megtérésre és újjászületésre van szüksége az Úr Jézus személyes megváltására és elfogadására. Aki elfogadja személyes Megváltójának, az kap örök életet.

Gyülekezetünkben sok alkalom van a hit megélésére, ha van vágy a szívünkben Jézus után. Nem csak istentisztelet látogatásra, hanem bibliaórán való részvételre is nyílik lehetőség: négy csoport is van, ahová lehet jönni. Ha az idősek nem tudnak jönni, mert betegek, mindenkinek van ismerőse és családtagja, aki tudná jelezni, hogy látogassuk meg, ezért van diakóniai csoport. Tagja vagyok a Bethániának is, de itt a gyülekezetben van a gyökerem, itt vagyok só és világosság, minden testvért nagyon szeretek. De nekem az Isten és

az Úr Jézus az első. Arra kérek mindenkit, hogy imádkozzon az egyházunkért, hogy Jézus Krisztusban egyek legyünk és az országunkért, a vezetőkért és a szolgálattevőkért, mert nagy szükség van a szívből jövő imádságokra. Adventi időben vagyunk, várjuk az Úr Jézust, mert Ő megígérte, hogy visszajön. Élő Jézusunk van, megszületett, meghalt a mi bűneinkért és a halált is legyőzte, ott van az Atya Isten jobbján és onnan esedezik értünk. Isten áldását kérem minden testvéremre.

„Szeretet az égig,
Áldozat a vérig,
Szolgálat a sírig!”

Baji Lászlóné Magdi néni

Szu Ling karácsonya

December 5-én nyolcadik alkalommal rendeztük meg Jókai iskolánk ebédlőjében már hagyományosnak mondható adventi gyermek-játszóházunkat. Csaknem ötven gyermek, óvodások és kiskis-kolások, és néhány szülő voltak együtt és hallgatták a karácsonyi örömuzenétet.

Szu Ling karácsonya. Ezzel a címmel adta ki idei karácsonyi gyermek evangelizációs anyagát a Vasárnapi Iskolai Szövetség, és ezt a történetet használtuk fel idén mi is játszóházunk bibliai leckéjeként, melyet Tóth Melinda, a szövetség B-A-Z. megyei területi vezetője mondott el. A kislány történetén keresztül a jelenlévők bepillanthattak egy kínai árvaház hétköznapi életébe

és a misszionáriusok szolgálataiba. Szu Ling négy évesen került az árvaházba, és nyolc éves volt, amikor megértette az Igéből, hogy neki is szüksége van bűnbocsánatra. Miután elfogadta az Úr Jézust személyes Megváltójaként,

lehetetlen. Természetesen a karácsonyi bibliai történet főbb eseményei és üzenetei sem hiányozhattak az elmondott leckéből. Hulvey Irén presbiter testvérünk a következő aranymondást tanította a résztvevőknek: „*Nagyobb boldogság adni, mint kapni.*” (ApCsel 20:35) Több adventi és karácsonyi éneket is énekeltünk az alkalmon. A fő énekünk így kezdődött: „*Úr Jézus, Úr Jézus, taníts meg örülni...*”.

igyekezett Istennek tetsző életet élni. Karácsony előtt azon töprengett, vajon hogyan tudná megajándékozni az otthon lakóit és nevelőit. Azért imádkozott, hogy az Úr segítsen neki ebben. Kitarító imádsága és erős hite meghallgatásra talált: a díszes karácsonyfa alatt, a neki szóló ajándékdobozban sok-sok kis fésűt talált, amit boldogan osztott szét az árvaház lakói és nevelői között. Mint később kiderült, az ajándékdobozokat távoli országból kapták a gyerekek, és a Szu Lingnek szánt ajándékot „véletlenül” összecserélték egy másikkal. Így kerültek a fésűk – Isten gondoskodó szeretete által – az otthon karácsonyfája alá. A történetből a gyermekek megtanulhatták, hogy Isten meghallgatja az ő imádságaikat is, és számára semmi sem

lehetetlen. Természetesen a karácsonyi bibliai történet főbb eseményei és üzenetei sem hiányozhattak az elmondott leckéből. Hulvey Irén presbiter testvérünk a következő aranymondást tanította a résztvevőknek: „*Nagyobb boldogság adni, mint kapni.*” (ApCsel 20:35) Több adventi és karácsonyi éneket is énekeltünk az alkalmon. A fő énekünk így kezdődött: „*Úr Jézus, Úr Jézus, taníts meg örülni...*”.

A karácsonyi evangélium hirdetése után egy hosszabb szünet következett, melyben süteményekkel, pogácsával, frissítő üdítőkkel kínáltuk meg a jelenlévőket. Majd rendezvényünk második részét adventi kézműves foglalkozás töltötte ki. Négyféle karácsonyi dísz, ajándéktárgyat készíthettek a gyerekek: papírangyalt, poháralátétet tartóval, rénszarvast dekorgumiból, és manócska karácsonyfadíszet.

Köszönöm mindazoknak az áldozatkész szolgálatát, akik segítettek a programunk megszervezésében és lebonyolításában! Köszönöm iskolánk vezetőinek, a jelenlévő óvodapedagógusoknak és tanító néniknek, a VISZ-nek, és a segítséget nyújtó gyülekezeti tagjainknak!

*Plaszko Zoltán
hitoktató*

Dr. Varga László jubileuma

Hús évé végzi Istent dicsőítő és gyülekezetünket építő kántori szolgálatát dr. Varga László a Deszkatemplomban. Lelkész család gyermekeként nőtt fel, ami bizonyára hozzá járult, hogy olyan természetes otthonossággal és magabiztossággal végzi szolgálatát és forgolódik egyházi körökben.

Zenei pályája töretlenül ível fölfelé. Tanulmányait, kezdve a középiskolától, a Zeneakadémián szerzett tanári, majd egyházzenei diplomáján át a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen abszolvált, az egyházzene doktora fokozat megszerzéséig, kitüntetéssel végezte.

Országos viszonylatban sem sok református gyülekezet dicsekedhet ilyen magasan kvalifikált, kiváló tehetségű kántorral. A mi ezer lelkes gyülekezetünk koránt sem egységes: különbözünk zenei képzettségünk, fogékonyságunk és igényeink vonatkozásában is.

Dr. Varga László mégis megpróbál e különbözőségnek is megfelelni, vállalva azokat a feladatokat is, amit szerényebb zenei képességgel megáldott kántorok is elvégezhetnének. Ugyanakkor gyakran emeli lelkünket olyan improvizációkkal, amikben zeneszerzői talentumai csillannak föl.

Meg kell emlékeznünk a sok fáradtságot igénylő szervezői munkájáról is. Az utóbbi években megszokottá lett zenés áhítatok, vesperások, koncertek ennek bizonyítékai. Milyen kár, hogy olyan kevéssé élünk ezekkel a lehetőségekkel! Köszönjük ezt a hús évet és kérjük Istent, hogy engedje kiteljesedni ezt a szép zenei pályát, adja, hogy még sok éven át gyönyörködhesünk játékában.

*a presbitérium nevében:
dr. Benke László*

Csányi Béla köszöntése 15 éves templomgondnoki szolgálata alkalmából

A 2015. december 6-án tartott gyülekezeti jótékonyági koncertünkön köszöntöttük Csányi Béla templomgondnokot abból az alkalomból, hogy 15 éve végzi ezt a szolgálatot a gyülekezetben. Valójában azonban messzebbre nyúlik a gyülekezettel való kapcsolata és szolgálata. Csányi Béla 1976 óta a gyülekezet tagja. 1996-ban áldott emlékű Sárközi Józsi bácsi gondnok és Kádár Péter nagytiszteletű úr kérésére besegített a lelkészszentelési munkálatok előkészítésébe (pl. hangosítás, szervezés).

1997-ben a templomunk leégése után nagyon sok munkát vállalt a romeltakarításban, a gyülekezeti alkalmak szervezésében. Az Egyházkerületi Székházban tartott istentiszteletek állandó előkészítésében részt vett (előtte a Székház hangosítását megújította, hogy az istentiszteleteket kellően lehessen hallani).

17 hónapig tartott a templom újjáépítése, ez alatt az idő alatt Lyukóányán erősrámú földalatti üzemmérnök volt. Ugyanakkor minden szabadidejét szinte a templomépítés körül töltötte. A legapróbb részletekig látta, hogyan épült, szépült újra lelki házunk. Az építőkkal nagyon jó kapcsolatot alakított ki, így sokan mind a mai napig megkeresik kéréseikkel, esetleg besegítenek az éppen meghibásodott eszközök javításába. A 17 hónap alatt még a parókián – a két lelkészlakás belső munkálatainak kivételével – a teljes épület villamoshá-

lózatát átszerelte. Az akkor felújított templomgondnoki szolgálati lakás teljes villamosítását elvégezte, használhatóvá, biztonságossá tette. Ez a lakás nagyon vizes volt, ezért a szigetelését is megcsinálta (az északi oldal földben lévő falának kiszigetelését jelenti).

Az orgona használatba vétele 2000-ben, a templomszentelés után egy évvel később történt. A hangszer részeinek beszállításában, beépítésében szinte mindennap részt vett Albert Miklós orgonaépítő mesterrel, testvérével és fiával együtt.

1999-ben Szilágyi István Levente főgondnok és Kádár Péter nagytiszteletű úr megkeresték Lyukóányán az akkori tulajdonos, az angol AES képviselőjét, hogy Bélát engedje el a cégtől. 1999-ben felmondott a bányában, hogy elfogadja a felajánlott állásokat: temetőgondnoki, templomgondnoki szolgálat. Sajnos az akkori püspök úr, Dr. Kürti László nem engedte meg, hogy a temetőgondnoki munkát is ő lássa el, maradt a templom (lelkileg és anyagilag is nagyon rosszul érintette, hogy a biztos állását feladta egy bizonytalan szolgálatért és kevesebb jövedelemért).

2000-ben létrejött a munkaszerződés a Miskolc-Tetemvári Református Egyházközséggel, így azóta folyamatosan az egyházközség szolgálatában áll mint templomgondnok.

Feladatát, mely nagyon sokrétű, lelkiismeretesen, pontosan végzi 15 év óta. Ebbe beletartozik a temetéseken, esküvőkön, istentiszteleteken, iskolai hétkezdő istentiszteleteken, valamint

egyéb világi és egyházi alkalmakon való szolgálat; az éjszakai ügyeletek, mert a templom riasztója is hozzá jelez elsősorban. (Sok-sok apró feladat, amelyeket felsorolni is nehéz.)

Nagyon sok turista látogatja a templomot, ezért idegenvezetői feladatokat is végez. Több híres magyar és külföldi vendéget, művészt fogadott, közreműködött az előadásuk, fellépésük megszervezésében, TV- és rádiófelvételek készítésében.

A templomban, a gyülekezeti házban az évek során elhasznált eszközök megjavításában, kicserélésben mindig részt vett: pl. többféle hangosítás beszerelése a templomban, internetes közvetítés megvalósítása, babaszoba kialakítása, a templom körüli vaskerítés elkészítése, a gyülekezeti ház körüli kerítés megtervezése és kivitelezése, a templom fűtési rendszerének korszerűsítése stb. Mindig szívügyének tekintette a templom védelmét, biztonságos kezelését. (Évek óta zárja a templom körüli belső kerítés kapuit és a temető kapuit, ezzel is csökkentve a rossz szándékú emberek rongálását, fosztogatását.)

A gyülekezet életét, történelmét éveken keresztül fényképekkel örökítette meg, erről több album is tanúskodik.

Évek óta Temetőügyi bizottsági tag, ahol gyülekezetünk érdekeit képviseli. Idén a parókián, az egykori Dr. Szilágyi

István nagytiszteletű úr lakásának teljes villamosítását végezte el gyülekezeti tagok segítségével. Reméljük hamarosan teljesen sikerül a hatalmas nagy lakás villamos hálózatát újjá, biztonságossá tenni.

Istennek hála ezt a 15 évi szolgálatot nagyobb betegségek nélkül, biztos családi háttérrel, gyülekezeti tagok segítségével sikerült végeznie.

Mindezek mellett felesége, Csányiné Wittlinger Mária, presbiterünk segíti az ő és a gyülekezet munkáját/szolgálatát (szeretevendégségeken terít, iskolai dolgokban segítség, tanácsok stb.), amit szintén nagyon köszönünk.

Isten áldja meg életüket és további szolgálatukat közöttünk!

*Almási Ferenc
vezető lelképásztor*

E szent hely hamvaiból újra épült...

„Magyar! – aki e templomba betérsz, vagy mellette elmegy, úgy nézz fel e hajlék karcsú tornyára, hogy itt: üzenet minden – odafentről!” (Farkas István ref. püspök 1938. szeptember 18-i templomszentelési beszédéből.)

Advent idejét éljük most ebben a sötét világban, és a Világ Világossága, Krisztus Urunk közénk születése csodájának átélésére áhítozik a lelkünk. Így volt ez 1997 decemberében is, mikor 4-e hajnalán „emberi múlandóságunk emlékeztére fából épült” templomunkat gonosz akarat elpusztította.

Keresztyén és nemzeti érték pusztult el akkor, de nem a gyülekezet. A mentés közben azonnal leltárt csináltunk. Felgyűjtásáig kevesen tudtak arról, hogy az 1938-ban épített templom tornya az utókor számára, és az ősök iránti tiszteletül székely-magyar rovásírásos üzenetet rejtett. 1986 februárjában az istentisztelet után a toronyba fölmenve fedeztem fel a rovásjelekkel felvett sorokat, mely ekkor a haranggal együtt megsemmisült a tűzben. Hála Istennek, rajzolt másolatok és fotók formájában általam megőrződött, s azóta várja, hogy feltámadjon hamvaiból.

Alkotóját nem ismerjük, de a tervező Szeghalmy Bálinton kívül vélhetően köze lehetett a megvalósulásához több rovásírást ismerő barátjának is Miskolc akkori tudós közösségéből: így a

muzeológus Leszih Andornak, a történész Marjalaki Kiss Lajosnak, de főleg Mokry Mészáros Dezső festőművésznek és barátjának, Verpeléti Kiss Dezsőnek, aki a rovásírás modernkori megújítója. Trianon után, sorban születtek irodalmi, képzőművészeti munkák, melyekben eleven nemzeti kincsé vált az ősi rovásírás. Ez az időszak a templomunk építésének is ideje, de az 1483 előtről származó Nikolsburgi Ábécé megtalálásának is, mely az általunk ismert legrégebbi rovás betűsorunk. Rovásfeliratunk is ezen ősi ábécé betűivel véssődött fel a toronyba.

A „turáni festő”-ként is emlegetett Mokry Mészáros Dezső (1881-1970) mára védett sírja a Deszkatemetőben van, melyet még a szüleinek készített 1941-ben saját vonalas ornamentikával és rovásfelirattal díszítve. A reformátusok „himnuszát” a 90. zsoltár kezdő sorait - „*Te benned bízunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak*” - vésette bele a műköbe, mely sajnos ugyancsak pusztul. Mokry már 1932-től folyamatosan foglalkozik a rovásírással, annak képző és iparművészeti alkalmazása lehetőségeivel. Ezért feltételezhetjük, hogy a toronybéli felirat ötletéhez, illetve elkészültéhez is sok köze lehet.

A torony téglából emelt, kívülről zsindeellyel takart belső testén a sarkokon T alakban elhelyezett tölgyfagerendákon ül a tisztán fából ácsolt galériás harangtér a négy fiatornyos sisakkal. E sarokgerendák közül a két Tetemvár felőlinek

a belső felületén volt látható a két háromsoros, terjedelmes véset.

A temető felőli gerenda rovása a régműltről emlékezett, a jobb oldali pedig az építés korából, az akkori jelenből adott tudósítást tisztelegve a kor állami és helyi egyházi vezetője előtt, és megörökítve az adománytevő és végrendelkező Bató házaspár nevét, akik nélkül ma kőtemplom állna itt. A város felőli egyik gerendán egyetlen szó volt felvéve: TERVEZTE. A tervező Szeghalmi Bálint neve nem vésődött fel, ez sem véletlen, mert különös története van...

Mivel a szószék a szentélyből az úrasztalával együtt visszakerült az eredeti helyére (újra körülüli a gyülekezet az ősi református liturgiai rend szerint az úrasztalát), így felszabadult a boltív és beépülhetett egy új karzattal. Ez a templomtérbe egy olyan gerendát adott, amely kínálta magát, hogy rávésve az elpusztult toronybéli rovásfeliratnak lehessen utóda. Ötletemet a belsőépítész Rudolf Mihály felkarolta, s a Kádár Péter tiszteletes úr által megadott szöveg a rovásírás rejtekiségét megőrizve a tartógerenda belső felére felkerült. A hármastagolású, háromsoros rovásfelirat a templomszentelésre elkészült, az ősi írásirány szerint jobbról balra haladva. Jobbról az első rész az adományozó Bató házaspárra és a ,38-as építésre emlékezik, a harmadik rész pedig a templom újraépítéséről, felszenteléséről tudósít, tisztelegve az építést szívből támogató sokak és vezetőink előtt.

A középső három bibliai idézet, mint szakrális felirat ősi módon, a rovásírás-

nyelvünkhöz igazodó összes rövidítési módszerét alkalmazva vésődött fel, a betűkihagyás és betűösszerovás lehetőségeit kihasználva.

Az idézetek többféle fordításban és latin nyelven való vizsgálata után rögtön kiderült, hogy Károlinak a fordítás pontosságára törekvő körülíró stílusa számunkra már nehézkes, de a sorok versszerű lüktetése adta az ötletet, hogy rímekbe igazítva tisztelegjünk a zsolttárfordító Szenczi előtt. Így születtek meg a tartalmukban meg nem csonkított, sőt teljesebb értelmet kapó verssorok rímpárokkal:

„Szent helyedet Atyám lángba borították, / Nevednek hajlékát földig meggyalálták” (Zsolt 74:7)

„Felépítik fiaid a régi romokat, / Ősök rakta alapokra emelsz falakat” (Ézs 58:12)

„Ti magatok is, mint élő kövek, / Fel, lelki templommá épüljetek.” (1Pt 2:5)

E három ige nekem azóta az advent „tevékeny várakozását” jelenti: Bármilyen pusztító sötét erők vegyenek is körül, nekünk a dolgunk az építkezés a Szeretet közösségében és magunk lelkében, térben és időben. A templom nélküli első karácsonyunkban gyászunkat megélve is hitünk és reményünk megmaradt, mert az Úr a mi templomunk, kinek eljövételében soha nem csatlakozunk. Atyánk végtelen kegyelmű szeretete Krisztusban lejön közénk a legsötétebb órában is, ez 1997 Karácsonyának üzenete. Áldott ünnepet!

gyülekezetünk kórusa az egyházzenei kórustalálkozón

az új ifi

Keresztkérdések kurzus

szépül a babaszoba

Jókais családi istentisztelet

Jókais diákok szolgálata

KAZUÁLIS ALKALMAINK

2015. szeptember-december

KERESZTELESEK:

Szathmári Mira, Petercsák Szofi Hanna, Pántya Levente, Csipke Veronika, Mészáros Zalán Tibor, Rózsa Soma, Rózsa Emma, Egész Lilla, Szántó Elza, Farkas Lara Amira, Szántó Lőrinc, Csujka Lenke Léda, Höfer Alex, Harangozó Luca, Szatmári Dániel, Gömöri Nándor Róbert, Stogicza Zsófia, Pásztor Domonkos

HÁZASSÁGKÖTÉSEK:

Kövér Tamás - Koppány Csenge Dóra
Berger András - Sárosi Bettina
Dr. Dános Kornél – Dr. Czél Eszter
Dr. Csabalik Richárd – Nagy Zsófia
Szabó Balázs – Petróczy Eszter

TEMETÉSEK:

Szitka Ilona, Körtvélyesi László,, Majoros Zoltánné Bányász Mária, Lövey Béláné Virág Márta, Somos Miklósné Szendi Katalin, Sebesi József, Bak Sándor, Havas Ferencné Pálombi Julianna Dr. Mang Béla, Höfer Alex, Kádas Zsuzsanna, Takács Ernőné Nagy Margit, Juhász Gyula, Óvári Andrásné Gemár Katalin, Angyal István Gyula, Kasztner Sándorné Lenkei Piroska, Özv. Posta Gáborné Nyirkó Ilona, Ignác Lászlóné Borisza Edit, Hudák Istvánné Zsóka Piroska, Mester Béláné Kiss Eszter, Szepe-si János Ferenc

összeállította:

Bodáné Falucskai Ilona
beosztott lelképásztor

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik